

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי דוד טופיק ז"ל

בן שמחה ויחזקאל

נולד בירושלים

בתאריך ט' באייר תרצ"ד, 24/4/1934

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 1952

שרת בחיל רפואה

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך בכ"ט בכסלו תש"ל, 9/12/1969

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 1 שורה: 1 קבר: 5

הותיר אחריו אישה

בן 35 בנפלו

קורות חיים

בן יחזקאל ושמחה. נולד ביום ט' באייר תרצ"ד (24.4.1934) בירושלים ולמד בבית הספר היסודי "תחכמוני" ובבית הספר התיכון-המקצועי "אורט" - שניהם בירושלים. בצעירותו היה חבר פעיל ומסור בתנועת "הצופים". הוא היה שחיין טוב מאוד ונחשב ספורטאי מצויין בענפי ספורט שונים. בשעות הפנאי נהג לבנות וליצור מכשירים וכלים מסובכים - מעשה אמנות. הוא היה בן מסור להוריו, ורע נאמן לאחיו, ולמכריו ולשכניו. לאחר שנתייתם מאביו, שהיה קשור אליו בכל לבו ונפשו, דאג לאמו ומילא את כל מחסורה. מעולם לא ביקש דבר לעצמו אלא נהג לתת ולעזור לזולת. בביתו נהג לדאוג, לתקן ולשפץ כל דבר. כל ידידיו קראו לו "בעל ידי הזהב".

דוד גויס לצה"ל במחצית מרס 1952 והוצב לחיל הרפואה. לאחר ששוחרר משירות סדיר היה נקרא לשירות במילואים כחובש מחלקתי. הוא היה אהוב על חיילי מחלקתו ועל חבריו לנשק. ביום כ"ט בכסלו תש"ל (9.12.1969), נפל בבקעת הירדן בהפגזת האויב. הניח אישה הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים.

במלאת "שלושים" למותו ספד לו מפקדו הישיר על קברו. בפתח דבריו אמר כי בנפלו הציל דוד חיי חבר שלו, אך המפקד לא המשיך לדבר על דוד כעל גיבור מלחמה אלא על דוד החבר, ואמר: "מי שהכיר אותך, דוד, הכיר בך את אחד האנשים הנדירים, שבאו לעולם כדי שיהיו עמיתים לכל ואהובים על הכל. - - - אתה, דוד ידידי, לא ידעת מתוך ענווה שהיית מבורך בכשרון אנושי נדיר זה - וכך הגדלת עוד את החן ואת האהדה של חבריך. לי היית עוזר נאמן, שהכיר את מקצועו ושמילא את תפקידו ביכולת, בהתמדה, במשמעת ובנאמנות. לא נשאר לי עוד אפוא, ולא כלום.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

קשה לי לתאר שנצליח למצוא שוב עובד בעל ידיעות מקצועיות, בעל כושר ביצוע, בעל רצון טוב, בעל רגשי חברות טובים - כמוך, דוד. היכן תמצאו את האיש שאינו מתמרמר, השומר על מצב רוחו הטוב גם במצבים הקשים, שבעיניו תמיד נעוץ חיוך, שמוכן לצחוק ולבדיחות הדעת; שהוא אופטימי תמיד, שיש בו דחף פנימי לעזור לאנשים מסביבו, המוצא תמיד את הזמן לעזור בצניעות ובענוה. וכך, דוד אף עשית כשנפגעת פגיעה אנושה ובמותך הגנת על חבריך".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

טופיק, דוד

בן יחזקאל ושמחה. נולד ביום ט' באייר תרצ"ד (24.4.1934) בירושלים. ולמד בבית-הספר היסודי "תחכמוני" ובבית-הספר התיכון-המקצועי "אורט" – שניהם בירושלים. בצעירותו היה חבר פעיל ומסור בתנועת "הצופים". הוא היה שחיין טוב מאוד ונחשב ספורטאי מצויין בענפי-ספורט שונים. בשעות-הפנאי נהג לבנות וליצור מכשירים וכלים מסובכים – מעשה אמנות. הוא היה בן מסור להוריו, ורע נאמן לאחיו

ולמכריו ולשכניו. לאחר שנתייתם מאביו, שהיה קשור אליו בכל לבו ונפשו, דאג לאמו ומילא את כל מחסורה. מעולם לא ביקש דבר לעצמו אלא נהג לתת ולעזור לזולת. בביתו נהג לדאוג, לתקן ולשפץ כל דבר. כל ידידיו קראו לו "בעל ידי הזהב".

דוד גויס לצה"ל במחצית מרס 1952 והוצב לחיל-הרפואה. לאחר ששוחרר משירות-סדיר היה נקרא לשירות במילואים כחובש מחלקתי. הוא היה אהוב על חיילי מחלקתו ועל חבריו-לנשק. ביום כ"ט בכסלו תש"ל (9.12.1969), נפל בבקעת-הירדן בהפגזת האויב. הניח אישה. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.

במלאת "שלושים" למותו ספד לו מפקדו הישיר על קברו. בפתח דבריו אמר כי בנפלו הציל דוד חיי חבר שלו, אך המפקד לא המשיך לדבר על דוד כעל גיבור מלחמה אלא על דוד החבר, ואמר: "מי שהכיר אותך, דוד, הכיר בך את אחד האנשים הנדירים, שבאו לעולם כדי שיהיו עמיתים לכל ואהובים על הכל. — — — אתה, דוד ידידי, לא ידעת מתוך ענווה שהיית מבורך בכשרון אנושי נדיר זה — וכך הגדלת עוד את החן ואת האהדה של חבריך. לי היית עוזר נאמן, שהכיר את מקצועו ושמילא את תפקידו ביכולת, בהתמדה, במשמעת ובנאמנות. לא נשאר לי עוד, איפוא, ולא כלום. קשה לי לתאר שנצליח למצוא שוב עובד בעל ידיעות מקצוע-עיות, בעל כושר-ביצוע, בעל רצון טוב, בעל רגשי-חברות טובים — כמוך, דוד. היכן תמצאו את האיש שאינו מתמרמר, השומר על מצב-רוחו הטוב גם במצבים הקשים, שבעיניו תמיד נועץ חיוך, שמוכן לצחוק ולבדיחות הדעת; שהוא אופטימי תמיד, שיש בו דחף פנימי לעזור לאנשים מסביבו, המוצא תמיד את הזמן לעזור בצניעות ובענוה. וכך, דוד אף עשית כשנפגעת פגיעה אנושה ובמותך הגנת על חבריך".